Ціна номера 30 коп. Індекс 74393 ISSN 0132-4462

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

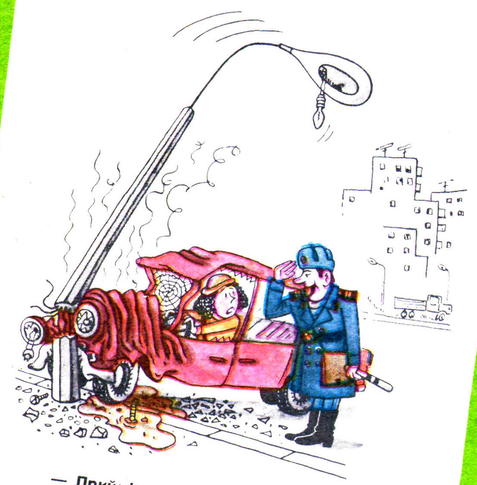

— Прийміть мої щирі співчуття у день вашого свята.

Мал. В. МИЛЕЙКА (м. Ленінград)

До святкового столу.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Жінка сказала: «Без квітів не приходь!»

Мал. М. КАПУСТИ (м. Донецьк)

Святкова зачіска.

Мал. А. АНДРЕЄВА (м. Херсон)

Без слів.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Без слів.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Не забути про свято!

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Боже! Яке це щастя, що Восьме березня буває один раз на рік

СЕРДЕЧНО Й РАДІСНО
ЗДОРОВЛЮ
З КВІТУЧИМ СВЯТОМ ВСІХ
ЖІНОК
І ЇМ ПРИСВЯЧУЮ З ЛЮБОВ'Ю
ВЕСЕЛИХ УСМІШОК ВІНОК!

ВАШ ПЕРЕЦЬ.

№ 5
БЕРЕЗЕНЬ
1984

ПЕРЕЦЬ

perec-ua.
perec-ua.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Що! У цьому будинку будемо жити ми, будівельники!
— А я ж вас попереджав: будуйте, як для себе.

Телеграфне Агентство Перця

ВЕСЛА — НА ВОДУ!

ТРОСТЯНЕЦЬ СУМСЬКОЇ області. (Від власкора ТАП).

Незабаром у цьому чудовому місті буде відкрито кілька каналів для веслувальників. Вони прикрасять вулиці Фадєєва, Заводську, Машинобудівну та деякі інші, де вже давно існують траншеї для газопроводу і тепломережі. Оскільки за прямим призначенням траншеї не використовуються, місцеві спортсмени вирішили використати їх для змагань із веслування. Ось-ось траншеї заповнять весняні води, і пролунає бадьора команда: «Весла — на воду!»

СЕКРЕТ ПОПУЛЯРНОСТІ

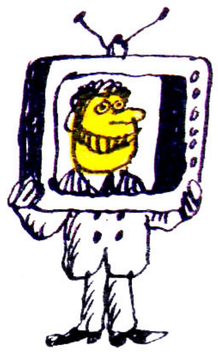

МИКОЛАЇВСЬКА область. (Кор. ТАП). Не секрет, що в начальників районів електричних мереж (скорочено ці організації іменують — РЕМ) — навіть найпередовіших — популярність не та, що в кінозірок чи естрадних співаків. Цього, однак, не скажеш про Леоніда Євграфовича Пристинського, який очолює Миколаївський РЕМ. Скажімо, жителі села Ковалівки Миколаївського району згадують його щоразу, коли гасне екран телевізора, змовкає радіоприймач або виключається холодильник. Оскільки ж подібне трапляється мало не щодня через несправності на електролініях, то ім'я тов. Пристинського практично не сходить з уст ковалівчан. Такій популярності може позаздрити будь-яке естрадне чи кіносвітило.

ПОГЛЯД ЗНИЗУ

ІВАНО-ФРАНКІВСЬКА область. Не може намилуватися оригінальним меблевим набором «Смерічка» сім'я М. В. Трояна з села Рудники Снятинського району. Оригінальність посилюється, коли сім'я розташовується за обіднім столом. Усі сидять на підлозі, підклавши під себе м'які сидіння від стільців. Самих стільців М. В. Трояну чомусь не дали в Косівському меблевому магазині № 29, де він у липні 1983 р. придбав «Смерічку». Знизу, з підлоги, «Смерічка» справляє на її власників ще грандіозніше враження.

Курці не осягти...

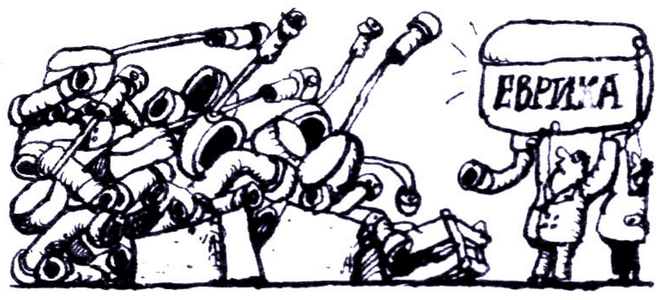

Винахідники — народ експансивний. Архімед, відкривши свій закон, вискочив з ванни і з радісним криком «Еврика» побіг вулицями Сіракуз, забувши прикритися хоча б березовим віником.

Сучасним конструкторам оце теж недавнечко довелося добряче попотіти над однією проблемою. А саме — над найоптимальнішою конструкцією автонапувалки для птахопромислових комплексів. Нині ж, як ви знаєте, курчат-табака вже не вирощують дідівським випробуваним, але малопродуктивним методом: спочатку підсипають квочку, потім відгороджують для неї разом із жовторотим потомством місце у запічку і т. д. Ні, тепер будують здоровенні склобетонні курники-фабрики, начиняють їх усякою автоматикою та електронікою — й будь ласка: одна пташниця вправляється вирощувати одночасно 30 тисяч отих самих табака.

Словом, двадцятий вік!

Так от про напувалки.

Крутили вони собі там, оті конструктори, вертіли, прикидали і так, і сяк, аж поки один з найздогадливіших раптом не вигукнув:

— Братці! «Еврика»!

І тут усі відразу згадали — ні-ні, не про Архімеда, а про звичайнісінькі сантехнічні бачки типу «Еврика» — еге ж, ті самі, що ставлять у відомих відсіках благоустроєних комунальних квартир.

Справді, як виявилось, винаходити нічого не треба: оті бачки прекрасно можуть упоратися і з такою відповідальною справою, як напування пернатих. Слід лише прибрати звідти зайві деталі, а залишити тільки корпус із поплавцем. Скінчиться вода в коритечку,— хлоп! — відкривається краник, і знову поїлка повна. Автоматика!

А випускає цю автоматику, зокрема, Виноградівський завод пластмасових сантехнічних виробів на Закарпатті.

Отож до нього й звернулися товариші з виробничого об'єднання «Ніжинптахомаш»: так і так, чи не змогли б ви постачати нам оті самі бачки? Тільки — без патрубків і змивних пристроїв, котрі нам ні до чого.

— А чого ж, можемо,— бадьоро відповіли ті. — Тільки, якщо хочете, то беріть з усім гамузом. А ні — то бувайте здорові.

Ніжинці повпиралися-повпиралися, та дітися нікуди:

— Давайте...

Почали ті бачки надходити, на ніжинському заводі їх розкурочували і ставили на птахокомплексах. А куди ж дівати всі оті зайві деталі? Вже всі склади ними забили...

І зав'язалося довге й виснажливе обопільне листування. Ніжинці пишуть: не надсилайте нам більше того непотрібу! — а закарпатці: добре, не будемо, але ви нам за нього все одно платіть! Так, ніби ми його вам надсилаємо... До речі, дозволяємо повернути нам і ті деталі, що ми вже раніше вам надіслали. Щоб не перележували вони ваших складів. (Цитуємо дослівно лист директора виноградівського заводу Володимира Олексійовича Сидора: «Одночасно повідомляємо, що завод згодний одержати назад деталі уже одержаних Вами бачків без сплати їх вартості»).

— Ко-ко-ко! — поцікавилася якось одна допитлива чубарочка, напившись водиці з новенької автонапувалки. — Скільки ж це ніжинцям доводиться переплачувати за оте все непотрібне їм причандалля?

— Прикинь сама,— відповів їй кмітливий півник-акселерат із сусідньої клітки. — Причандалля з одного бачка коштує десь не менше карбованця. А всього за рік до Ніжина тих бачків надходить до тридцяти тисяч штук.

— Куд-куди! — обурилася чубарочка. — Так що ж це виходить: близько 30 тисяч карбованців — півню під хвіст? Та весь пташник коштує майже стільки ж, з усіма його моторами, транспортерами, клітками, годівницями, напувалка-

ОДУМАВСЯ...

ГУМОРЕСКА

Сьогодні наш майстер Марко Солома попередив: «Після зміни ніхто нікуди. Буде лекція».

— На яку тему? — всі цікавляться.

А тема виявилась цікавою. — «Про ніжність стосунків у сім'ї». Лектор — мастак! Слухати — саме задоволення.

Вийшов із тої лекції і відчуваю — тиск підіймається. Кров аж у скроні б'є. Сів на лавку та й думаю, аналізую свій лексикон з дружиною. Вранці — «швидше на стіл», увечері — «Не скачи перед екраном», у вихідний — «Дайте спокій». В основному ж більше мовчимо. У неї кухарські діла, а у мене теж турбот вистачає — газети, телевізор, футбол. Після лекції зрозумів: не життя то було — існування. «Ну,— думаю,— поки не пізно, перебудуюсь. Візьму себе в руки».

Пішов на базар, купив квітів і лечу додому. І так мені хороше, бо на хвилю ніжності настроївся повністю і остаточно. Та й Галина розцвіла од моєї уважності. Вечерю добру приготувала. Потім пішла у нас розважальна програма. Уявляєте, запалили свічки, включили музику і танцюємо танго. Потанцювали — стали чай пити, згадувати минуле... Отакою всесильною виявилася лекція.

Та наступного дня все рухнуло. Ніби вулкан вивергнувся у нашій квартирі. Я їй — квіти, а вона мені — ляпаса. Та в сльози.

— Ну й комедіант! — кричить. Та ще більше плаче. А мої ніжні слова просто в лють її приводять.

— Якщо надумав кидати,— каже,— відразу кидай! Підготовчих періодів мені не влаштовуй і квітами не затуманюй пильності!

Як я їй не втовкмачував про щирість своєї перебудови, не повірила. Виявилося, похвалилася моя Галина подругам, який став ідеальним її чоловік, а ті в один голос: «Ну й недалекоглядна ж ти. Просто так нічого не буває. Значить, зраджує, а може, й кидати надумав. Присипляє твою пильність».

Що робити? Змушений повернутися до старої системи!

— Їсти! І пошвидше! — кричу вранці.

Дружина, уявіть, рада. Крутиться, старається. Чую, комусь по телефону повідомляє: «Одумався мій, перебісився, став нормальним».

Світлана ГЕРЕНКО.

м. Суми.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Майже рік чекав мешканець села Непоротове В. О. Чорний, доки на Сокирянській станції техобслуговування відремонтують його автомобіль «Москвич», за що він сплатив тисячу карбованців. Але так і не дочекався. Отож і звернувся В. О. Чорний до Перця з пропозицією почекати разом.

Перець погодився. Разом чекати виявилося легше. Тим паче, що одразу ж після одержання звістки про те, що до чекання підключився Перець, не примусив довго себе чекати генеральний директор об'єднання «Чернівціавтотехобслуговування» Ю. Ю. Петренко. Він повідомив, що скаргу В. О. Чорного розглянуто. Його «Москвич» відремонтовано. А майстра М. Л. Щербатого за нетактовне ставлення до замовників і тяганину з ремонтом з посади звільнено.

ФРАЗИ

● *Дуті авторитети — наче мильні бульбашки: чим швидше зростають, тим скоріше лопаються.*

● *Феномен: вухами ворушить, мозком — не може...*

Михайло СТОЛІН.

ми, вентиляторами і так далі!

— Дурна птаха! Твоїм курячим розумом цього не збагнути. Без бачків пташника не збудуєш. Тут і золотий поставиш, аби тільки не зривалась ритмічна робота заводу. Через якийсь карбованець чи варто пір'я розпускати?

— Ко-ко-ко! А куд-куди ж виноградівці дівають оті самі непотрібні ніжинцям деталі?

— Та вже ж не викидають. Чи то на запчастини пустять, чи то в бачки поставлять, які для квартир призначені.

— Виходить, один і той же товар продаватимуть двічі?

— Виходить, так...

— Та це ж — курям на сміх! Куд-куди ревізори дивляться?

Ні-ні, не осягти бідолашній курці усіх отих хитрих тонкощів, які так блискуче сприяють виноградівцям робити шик і блиск у фінансових звітах!

Я. МАХЛІН.

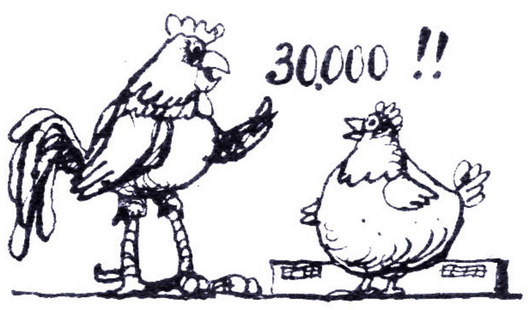

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ану, гоніть утриший цього котяру з ферми! Вже і так надої знизилися.

СЕРЦЕЛЮБИ

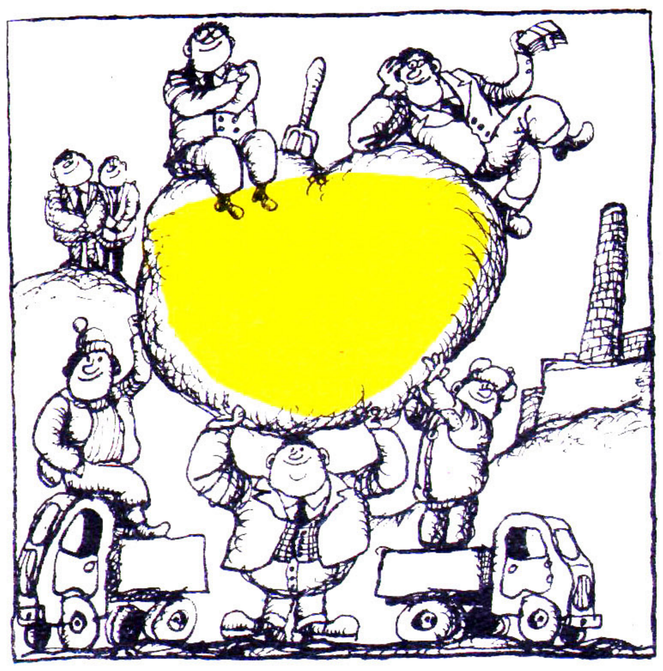

Читачам, безумовно, відомі слова з народної пісні: «Візьми моє серце, дай мені своє». Гарна пісня, лірична. Але в Черкасах її співали, трохи переінакшивши: «Візьми в мене серце, гроші дай мені». Не всі, звичайно, черкащани співали, а певна група. І серця віддавалися не за спасибі, а по 40 копійок за кілограм. Бо торгували не власними, а м'ясокомбінатівськими серцями.

Ця купівля-продаж, під акомпанемент цитованої пісні, тривала кілька років, але узнали-почули про неї недавно. Зараз важко встановити, хто був ініціатором тих операцій-махінацій — одні доводять, буцімто представники харчових закладів, а інші — ніби працівники м'ясокомбінату.

От із працівників м'ясокомбінату й почнем розповідь. А конкретно — з головного «серцелюба»: виконуючого обов'язки начальника відділу збуту Черкаського м'ясокомбінату Юрія Демидовича Деребенка, який, згідно з характеристикою, виданою підприємством для судових органів, «зарекомендував себе як фахівець по збуту продукції» і як «вимогливий до себе і до товаришів по роботі». Все правильно — і фахівець, і вимогливий. Бо вимагав, та ще й як! Заходить якось до нього в кабінет водій-експедитор О. І. Ігонін, а Деребенко йому:

— Слухай, мені треба п'ять пляшок горілки з перцем. Змотайся в магазин, купи.

Ігонін змотався. Купив. За свої власні. Несміливо заїкнувся, щоб начальство повернуло гроші за перцівку.

— Ну й нахаба ж ти, Ігонін,— обурилося начальство. — Може, я не даю тобі заробити? Може, ти не маєш від Захаричева, від Ткаченка, від Михайлової, від Філатової, від Пипи?

— Та й ви ж маєте,— почав було Ігонін,— і більше, ніж я...

— Ану припини базікати! — зиркнувши на двері, стишив голос Деребенко. — Ось випишу тобі вісімдесят кілограмів серця понад норму і вези його до Захаричева. Він компенсує...

— Та ну,— вмить підрахувавши, що за вісімдесят кілограмів «лівого» серця завідуючий виробництвом їдальні черкаського об'єднання «Хімволокно» О. І. Захаричев дасть йому тридцать два карбованці, а з них же левову частку він поверне Деребенку,— тож вам, Демидовичу, із них треба дати...

— А ти як думав? Ні, мені це починає не подобатись... — Деребенко розгнівався не на жарт. — Бунт на кораблі? Кому ви, зрештою, служите? Недавно й Леус претензії пред'явив. Одвіз мене «Жигулями» свого батька до Києва, купив якісь гостинці моїм знайомим, а вже мало не за горло хапає — вимагає компенсації!.. Ну й народ, ну й хапуги невдячні!.. А я ж і йому виписую зайвину, і він має од харчовиків...

Ігонін притих. Тільки, беручи накладну на «ліві» серця, обережно зітхнув:

— Ой, не попастися б, Демидовичу. Он мого колегу, експедитора — водія Біляєва недавно забарабали — чотири роки дали. Та й Савченка на гарячому спіймали — вісім літ буде згадувати ці серця в колонії... Страшнувато стало працювати, так і гляди — перехоплять...

— Не панікуй,— заспокоїв спільника по махінаціях Деребенко. — Ти що, не знаєш, що я — один із найактивніших членів добровільної народної дружини на нашому комбінаті? Вези й нікого не бійся...

Ігонін та Леус так і чинили: не боялися, возили, брали. І що цікаво, не надто вони й вимагали. А якщо вже бути точним, то давали їм хабарі добровільно і з великою охотою. Пізніше всі хабародавачі — і завідуючі виробництвом двох їдалень черкаського об'єднання «Хімволокно» О. М. Захаричев та В. В. Ткаченко, і завідуючі виробництвом В. В. Пипа та Н. М. Філатова (їдальня № 79), і О. П. Маслова (кафе № 93), і В. С. Михайлова (їдальня № 30), і Г. Г. Черкаська (їдальня № 47), і М. В. Дякова (їдальня № 80),— всі дружно і в один голос будуть клястися й запевняти, що платили власні гроші і робили це виключно з великої любові до відвідувачів, щоб робітники й службовці смачно їли і набиралися сили для виконання та перевиконання виробничих планів...

Правда, згадані робітники та службовці часом відчували, що котлети якісь не такі на смак, чогось їм нібито бракує, але то тільки розмови та здогадки, не підтверджені ніякими контрольно-санітарними перевірками та аналізами. Тобто — за руку нікого не спіймали. А чутки про те, що в котлети, замість яловичини, вкладали утричі дешевший фарш із сердець, а на залишках м'яса мали чималий зиск,— ці чутки так і залишились чутками. Зате і в об'єднанні громадського харчування, й на «Хімволокні»,— повірили (чи вдають, що повірили) в безкорисливий альтруїзм любителів «лівих» сердець і хабарів. Повірили так, що тією вірою перейнялися й деякі хабародавачі.

Наприклад, Захаричев, який виплатив експедиторам за серця понад тисячу карбованців, за що засуджений до трьох років позбавлення волі (умовно),— той, подейкують, має намір повернутися на своє колишнє місце роботи. А що в цім дивного? Ткаченко, який давав хабарів не менше, працює ж там, де й працював: з благословення директора об'єднання «Хімволокно» Ю. Т. Турчаненка він трудиться завідуючим виробництвом їдальні. І потім: Захаричеву з Ткаченком та іншим хабародавачам зійшло ж усе з рук, коли перед цим судили В. І. Біляєва й В. С. Савченка. А вони ж і до тієї справи причетні: платили за «ліві» серця експедиторам-хабарникам. Не виключено, що тоді допомогли прекрасні характеристики, видані з місця роботи.

І тепер не обійшлося без ангельських характеристик. Комбінат міського громадського харчування, очолюваний директором Людмилою Петрівною Величко, блискуче охарактеризував усіх злочинців. Особливо В. С. Михайлову: «...володіє організаторськими здібностями, була наставником молоді. Передавала досвід учням Черкаського технікуму радянської торгівлі...» Не важко уявити, чого б могли навчитися майбутні продавці у Михайлової...

Під кінець скажу, що хабародавачам позитивні характеристики та щиросердні каяття певною мірою допомогли, а от хабарникам — ні. Найактивнішого серцелюба Ю. Д. Деребенка, незважаючи на суперпозитивну характеристику, підписану директором м'ясокомбінату Л. О. Тукалевським, засуджено до десяти років позбавлення волі, з конфіскацією належного йому майна та виплатою державі 3624 карбованців «хабарних» грошей. Експедиторів-серцелюбів О. І. Ігоніна та А. А. Леуса — до восьми років позбавлення волі кожного, також із конфіскацією майна та виплатою взятого хабара.

Одне слово, тепер їм уже не до ліричної пісні «Візьми в мене серце...». Відспівали своє. Недарма ж мудрі люди кажуть: «Дай серцю волю — заведе в неволю».

І завело.

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Скажи, скільки це плаття коштує,— і я тобі скажу, подобається воно мені чи ні.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Як не поллєш молоком, то ще, клята, і не їстиме!

ПОЗИТИВНІ ОБРАЗИ

Літературний жарт

Позитивний образ тещі у літературі...
Я не знаю, хто придумав жарт оцей похмурий.

Позитивний образ тещі... Де його узяти?
А коли нема де взяти — нащо друкувати?

Позитивний образ тещі... А образ свекрухи?!
Де свекруху добру взяти, їли б її мухи!

Певно, швидше самі собі відкусимо вуха,
Ніж в нас будуть позитивні теща і свекруха!

Ті óбрази позитивні — дефіцитні штуки.
Може, десь ці дефіцити й видають на руки.

Та щоб тещу дефіцитну в лапах своїх мати,
Кажуть, дідькові самому треба в лапу дати.

Де той дідько начальником, в якій установі,
Щоб дістать до тещі в нього для зятя любові?

Де той дідько начальником, де його шукати
Щоб у дідька до свекрухи ніжності дістати?

А якщо ми атеїсти і нема в нас дідька,
То вже тещу дефіцитну не дістать нізвідки?!

Може, й справді є на світі позитивна теща!
Язиком, як соловейко, з зятем своїм плеще!

Позитивний образ тещі із вогнем шукаймо,
А не знайдемо такої — самі себе лаймо.

Знать, для того, щоб нам тещу позитивну мати,
Треба спершу в позитивні записатись зятю.

Знать, щоб мати позитивну на світі свекруху,—
Де невістка позитивна, їли б її мухи?!

Був би образ позитивний, якби не невістка,
Що стоїть свекрусі в горлі, мов собаці кістка.

Була б теща позитивна, якби зять хороший
Та грошей не пропивав би, а приносив гроші.

Позитивний образ був би, якби зять слухняний,
Що із хати йде тверезий, приходить не п'яний.

А то легко говорити, та важко казати,
Де нам тещу позитивну для зятя узяти.

А то легко говорити, але важко слухать,
Серед яких дефіцитів є добра свекруха.

Тож свекруху позитивну і тещу шукаймо,
А коли не відшукаєм — самі себе лаймо.

Та не діло — самим собі відкусити вухо,
Треба знайти позитивних тещу і свекруху!

То не діло самим себе вкусити за лікоть,
Треба знайти позитивних жінку й чоловіка!

Така теща позитивна в білім світі є ще,
Що до зятя соловейком тьохкає, щебече!

В білім світі позитивна водиться свекруха,
Бо свекруху позитивну не поїли мухи!

Всі ми вельми принципові, атеїзму діти...
От би в критика нам — дідька! Щоб зумів провчити!

Євген ГУЦАЛО.

Чи знаєте ви, що...

...жителі села Піщана Балтського району Одеської області написали до сільради стільки скарг про ремонт греблі на річці Савранці, що ними вже можна загатити саму греблю, яку весняна повінь зруйнувала ще в 1979 році.

...керівники Володимир-Волинського району не згодні з аксіомою про те, що пряма — найкоротша відстань між двома точками. А тому й не поспішають з будівництвом містка через річку Студянку, через що жителі сіл Орані та Ласків, добираючись додому, роблять величезний гак.

...вчителі села Вовкове Комінтернівського району Одеської області надійно застраховані від гіподинамії, що виникає, як відомо, через малорухомість. Завдяки тому, що парове опалення в будинку, де вони мешкають, не працює, педагоги весь час у русі — бігають зі скаргами по різних інстанціях або просто по квартирах, щоб зігрітися.

АФОРИЗМИ

● *Біля входу в історію була довга черга...*

● *Навіть іскри надії іноді осліплюють!*

● *Той, кому сниться власна велич, може проспати все життя!*

● *Якщо час наступає на п'яти, то це ще не означає, що ти його випередив.*

Леонід СУХОРУКОВ.

Мал. В. САВІЛОВА (м. Донецьк)

— Треба в цю рідину додавати чогось пахучого, а то вже дуже смердить!

НА ЖІНОК УСЯ НАДІЯ...

Ох і заповажала останнім часом чоловіча половина населення села Новочорномор'я Голопристанського району Херсонської області своїх жінок. І заповажала якраз за те, чим раніше докоряла. Приміром, уранці на одному кутку села Настя Надії щось на вухо шепне, а вже через годину Марія Ганні на протилежному з цього ж приводу цілу історію розказує. Нерідко бувало також, що не встигне іще в райцентрі якась подія трапитися, а в Новочорномор'ї про неї вже знають.

— Що ти з них візьмеш,— безнадійно розводили руками чоловіки. — На те вони й жінки, щоб язиками плескати. — Але розводили, підкреслюємо, у досить-таки віддаленому минулому. А тепер не розводять. Навпаки — уважненько прислухаються до всього, про що жіноцтво біля криниць чи іще десь там торочить. Заповажали, значиться, бездротовий телеграф.

І все через радіо. Через оті малесенькі гучномовці, що в кожній хаті є, і які удосвіта господарів будять, доброго ранку бажають, з останніми новинами країни, області, району і навіть села знайомлять.

Так от, був час, коли новочорноморські гучномовці і будили, і доброго ранку бажали, і новини переказували. А потім перейшли на новий режим роботи: три дні на тиждень мовчать, ще три дні не працюють, а по неділях хриплять, наче хто диктора за горлянку тримає. Отож про все, що в навколишньому світі діється, рано-вранці чоловіки Новочорномор'я можуть лише від жінок дізнатися. На них уся надія.

На жаль, не тільки в селі Новочорномор'ї така ситуація склалася. У Малій Смілянці Смілянського району Черкаської області вже коти на гучномовці кидаються, бо скрипіння, шарудіння та писк, що з них линуть, за мишачу метушню сприймають. Новочорноморці, якщо на те пішло, можуть хоч телевізор дивитися, а жителі Малої Смілянки і цієї можливості позбавлені, бо напруга в електромережі така, що навіть каганець яскравіше за електролампочку світить. А радіолінія висить на тих же стовпах, що й електрична. А стовпи раз у раз падають. На превелику радість начальника райвузла зв'язку В. М. Кодака. Бо це дає йому можливість зіпхнути всю відповідальність на начальника Смілянського району електричних мереж В. І. Бандурка: мовляв, за стовпи він відповідає, з нього й питайте. Товариш Бандурко також за відповіддю в кишеню не лізе: у нас, каже, не шаражчина контора, а солідна організація, яка працює за планом. А тим планом капітальний ремонт електролінії до Малої Смілянки передбачено виконати до... кінця п'ятирічки.

За отією міжвідомчою суперечкою якось губиться один нюансик: протягом усього періоду плату за користування радіоточками з людей збирають справно.

Беруть гроші і з жителів сіл Таганча, Литвинець, Бересняги, Хмільне Канівського району цієї ж області, хоч і там гучномовці працюють через день, на третій. Цей факт, між іншим, став відкриттям для начальника райвузла В. Р. Новосьола.

— Та невже?! — здивувався він, довідавшись про скаргу абонентів до «Перця». — Та не може бути!

До речі, реакцію товариша Новосьола не можна назвати оригінальною. Начальник Голопристанського райвузла зв'язку С. О. Глазовий і його колега із Сміли В. М. Кодак також спочатку гаряче запевняли, що в їхніх районах гучномовці працюють на «во!». З усіх наших співрозмовників лише начальник Баришівського райвузла зв'язку (Київщина) С. П. Мироненко визнав, що жителі села Бзов мають рацію, нарікаючи на погану роботу радіо. Але, знову ж таки, винен не він, а кронштейни. Точніше — їх відсутність. А без них чіпляти дроти ніяк. І начальник Ічнянського районного вузла зв'язку (Чернігівщина) О. Г. Левченко вини своєї не бачив. «Ви поможіть спочатку вибити матеріали,— відповів він,— а тоді претензії виставляйте».

Воно, звичайно, з одного боку, ми могли б, замість того, щоб товаришам зв'язківцям очі німуючими гучномовцями колоти, усі справи вбік відкласти і посерйозному взятися за місцеве радіомовлення: кому кронштейни дістати, кому іще щось вибити. Або ще краще — створити перчанську аварійну бригаду, яка б за кожною скаргою виїздила (а таких скарг, прямо скажемо, чималенько) і радіолінії лагодила.

Але, з іншого боку, що б тоді зв'язківці робили?

Ганна ХОМЕНКО.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— І скільки там того часу до пенсії в мене лишилося... Не гоніть мене із свого чудового колективу, попанькайтеся ще трохи.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Аби швидше відзвітуватися про продаж державі овочів, колишній в. о. директора радгоспу імені Кірова (Біляївський район на Одещині) В. О. Стрельцов наказав своїм підлеглим приписати неіснуючі тонни овочів до державної звітності. І здійснити цю аферу Стрельцову допоміг заступник директора Жовтневого оптовороздрібного плодоовочевого комбінату міста Одеси М. Д. Ледвин. Про все це розповідалося у фейлетоні «Повітря в авосьці» («Перець» № 21 за 1983 рік). У фейлетоні вказувалось, що за отаку, м'яко кажучи, винахідливість А. В. Стрельцов рішенням суду одержав те, що йому належало. А от його спільник у цій комбінації М. Д. Ледвин залишився у затінку.

Після виступу Перця прокурор Одеської області В. І. Замарін повідомив, що постановою прокуратури області М. Д. Ледвина з посади звільнено. Проти нього порушено кримінальну справу.

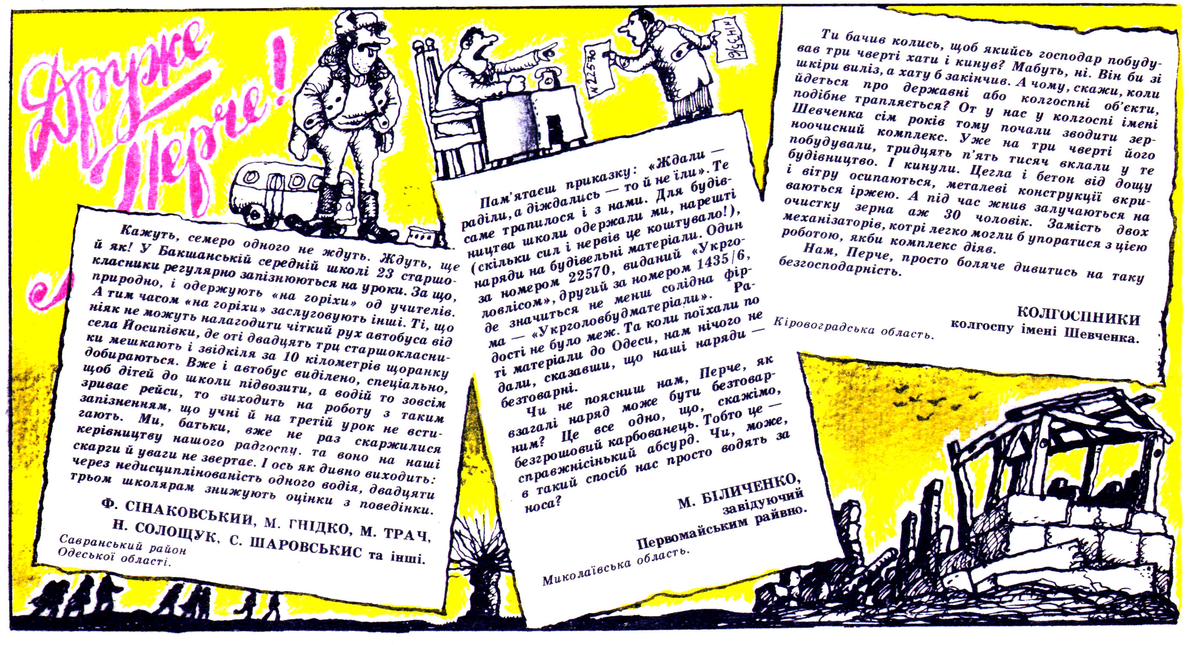
Друже Перче!

Кажуть, семеро одного не ждуть. Ждуть, ще й як! У Бакшанській середній школі 23 старшокласники регулярно запізнюються на уроки. За що, природно, і одержують «на горіхи» од учителів. А тим часом «на горіхи» заслуговують інші. Ті, що ніяк не можуть налагодити чіткий рух автобуса від села Йосипівки, де оті двадцять три старшокласники мешкають і звідкіля за 10 кілометрів щоранку добираються. Вже і автобус виділено, спеціально, щоб дітей до школи підвозити, а водій то зовсім зриває рейси, то виходить на роботу з таким запізненням, що учні й на третій урок не встигають. Ми, батьки, вже не раз скаржилися керівництву нашого радгоспу, та воно на наші скарги й уваги не звертає. І ось як дивно виходить: через недисциплінованість одного водія, двадцяти трьом школярам знижують оцінки з поведінки.

Ф. СІНАКОВСЬКИЙ, М. ГНІДКО, М. ТРАЧ, Н. СОЛОЩУК, С. ШАРОВСЬКИС та інші.

Савранський район Одеської області.

Пам'ятаєш приказку: «Ждали — раділи, а діждались — то й не їли». Те саме трапилося і з нами. Для будівництва школи одержали ми, нарешті (скільки сил і нервів це коштувало!), наряди на будівельні матеріали. Один за номером 22570, виданий «Укрголовлісом», другий за номером 1435/6, де значиться не менш солідна фірма — «Укрголовбудматеріали». Радості не було меж. Та коли поїхали по ті матеріали до Одеси, нам нічого не дали, сказавши, що наші наряди — безтоварні.

Чи не поясниш нам, Перче, як взагалі наряд може бути безтоварним? Це все одно, що, скажімо, безгрошовий карбованець. Тобто це — справжнісінький абсурд. Чи, може, в такий спосіб нас просто водять за носа?

М. БІЛИЧЕНКО, завідуючий Первомайським райвно.

Миколаївська область.

Ти бачив колись, щоб якийсь господар побудував три чверті хати і кинув? Мабуть, ні. Він би зі шкіри виліз, а хату б закінчив. А чому, скажи, коли йдеться про державні або колгоспні об'єкти, подібне трапляється? От у нас у колгоспі імені Шевченка сім років тому почали зводити зерноочисний комплекс. Уже на три чверті його побудували, тридцять п'ять тисяч вклали у те будівництво. І кинули. Цегла і бетон від дощу і вітру осипаються, металеві конструкції вкриваються іржею. А під час жнив залучаються на очистку зерна аж 30 чоловік. Замість двох механізаторів, котрі легко могли б упоратися з цією роботою, якби комплекс діяв.

Нам, Перче, просто боляче дивитись на таку безгосподарність.

КОЛГОСПНИКИ колгоспу імені Шевченка.

Кіровоградська область.

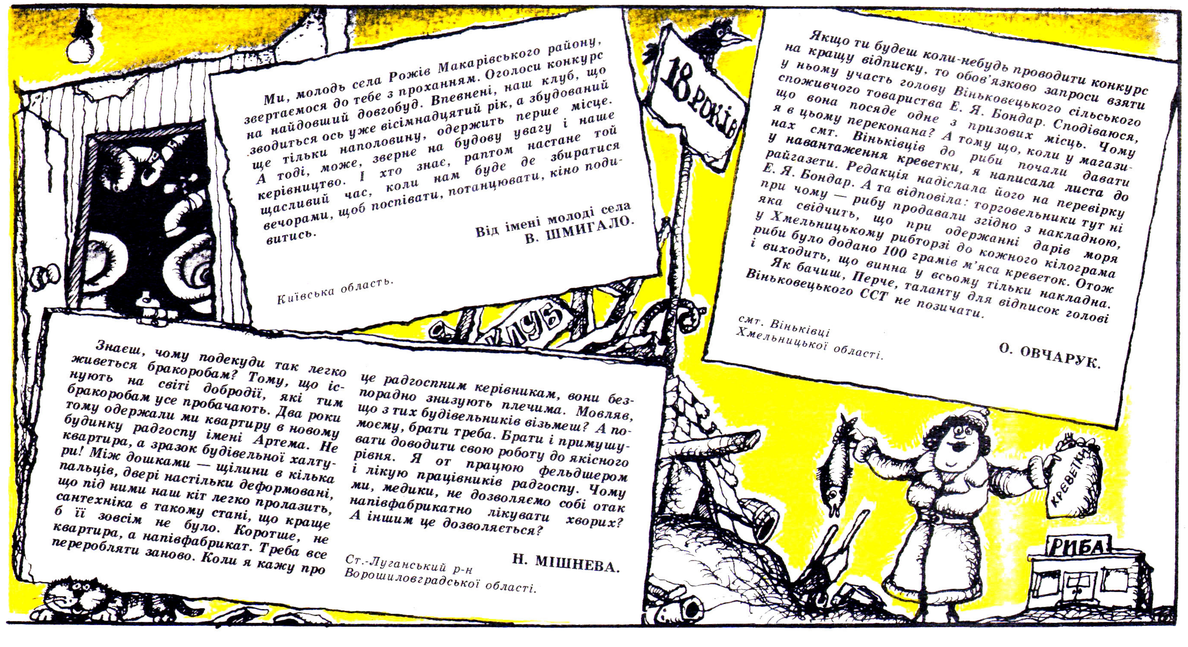

Ми, молодь села Рожів Макарівського району, звертаємося до тебе з проханням. Оголоси конкурс на найдовший довгобуд. Впевнені, наш клуб, що зводиться ось уже вісімнадцятий рік, а збудований ще тільки наполовину, одержить перше місце. А тоді, може, зверне на будову увагу і наше керівництво. І хто знає, раптом настане той щасливий час, коли нам буде де збиратися вечорами, щоб поспівати, потанцювати, кіно подивитись.

Від імені молоді села В. ШМИГАЛО.

Київська область.

Якщо ти будеш коли-небудь проводити конкурс на кращу відписку, то обов'язково запроси взяти у ньому участь голову Віньковецького сільського споживчого товариства Е. Я. Бондар. Сподіваюся, що вона посяде одне з призових місць. Чому я в цьому переконана? А тому що, коли у магазинах смт. Віньківців до риби почали давати у навантаження креветки, я написала листа до райгазети. Редакція надіслала його на перевірку Е. Я. Бондар. А та відповіла: торговельники тут ні при чому — рибу продавали згідно з накладною, яка свідчить, що при одержанні дарів моря у Хмельницькому рибторзі до кожного кілограма риби було додано 100 грамів м'яса креветок. Отож і виходить, що винна у всьому тільки накладна. Як бачиш, Перче, таланту для відписок голові Віньковецького ССТ не позичати.

О. ОВЧАРУК.

смт. Віньківці Хмельницької області.

Знаєш, чому подекуди так легко живеться бракоробам? Тому, що існують на світі добродії, які тим бракоробам усе пробачають. Два роки тому одержали ми квартиру в новому будинку радгоспу імені Артема. Не квартира, а зразок будівельної халтури! Між дошками — щілини в кілька пальців, двері настільки деформовані, що під ними наш кіт легко пролазить, сантехніка в такому стані, що краще б її зовсім не було. Коротше, не квартира, а напівфабрикат. Треба все переробляти заново. Коли я кажу про це радгоспним керівникам, вони безпорадно знизують плечима. Мовляв, що з тих будівельників візьмеш? А помоєму, брати треба. Брати і примушувати доводити свою роботу до якісного рівня. Я от працюю фельдшером і лікую працівників радгоспу. Чому ми, медики, не дозволяємо собі отак напівфабрикатно лікувати хворих? А іншим це дозволяється?

Н. МІШНЕВА.

Ст.-Луганський р-н Ворошиловградської області.

МУЛЬТИК З ПЕРЦЕМ

Як баба Настя вишивок обхитрила

Мал. В. ГОНЧАРОВА

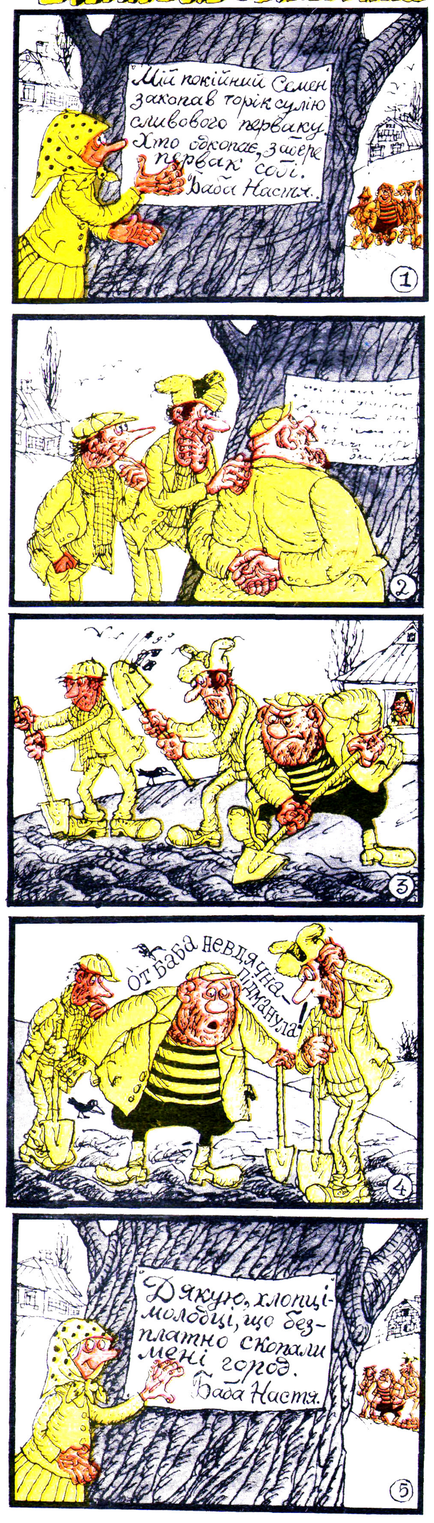

НЕ ТОГО ЗЛОВИЛИ

У будень заводський на прохідній
Народні контролери чергували,
І ними був затриманий водій,
Що віз таємно будматеріали.

Покликали директора в ту ж мить,
Бо діло ж то котилось до скандалу:
Траплялось досі «несуна» схопить,
А «везуна»... Такого не бувало!

Взявсь водія директор пробирать:
— Під суд віддать за цю належить шкоду!
Як всяк із тебе буде приклад брать,
То що залишиться, злодюго, від заводу?!

Немов злочинця, слід тебе зв'язать,
А в тебе вигляд ще й невинний наче.
Що в оправдання можеш ти сказать?
— Я віз матеріали вам на дачу...

Директор від обурення скипів
І мовив іронічно:
— Контролери...
Ловити треба справжніх крадіїв,
А не ні в чім не винного шофера!

Анатолій ГАРМАТЮК.

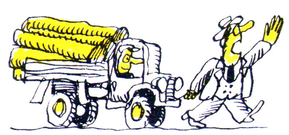

Батогом ідіом

ТЕРТИСЯ МІЖ ЛЮДЬМИ

Доводиться практично майже всім
В години пік... у транспорті міському.

ПРАЦЯ СТВОРИЛА ЛЮДИНУ

Упевнені: праця — це сила могутня,
В людину вона перетворить... і трутня.
Отож всіх нероб, дармоїдів затятих
До праці корисної слід притягати!

Євгенія КАРАМІНА,
Микола РОЗУМНИЙ.

м. Донецьк.

Чому чоловіки живуть менше?

ГУМОРЕСКА

Кожному одруженому чоловікові та ще й зі стажем доводиться скуштувати чимало прикростей через те, що жінки не розуміють або не хочуть розуміти: і у чоловіків є право на особисте життя. Жінкам добре. Їм не треба сушити голови над тим, чим зайняти себе після роботи. Вони мають можливість прати, готувати їжу, прибирати в кімнатах, штопати шкарпетки, пришивати гудзики... Чоловікам же залишається найнудніше заняття: скніти перед телевізором або читати газету, час від часу погиркуючи на не в міру активних малолітків, якщо вони є.

Ясна річ, що при цьому чоловік відчуває себе всіма покинутим і йому хочеться з кимось поспілкуватися. Нерідко таке бажання виникає відразу після робочого дня. У таких випадках чоловік перебуває поза сім'єю, в тісному колі друзів, а потім, рано чи пізно, повертається додому.

На порозі власної квартири його, як правило, зустрічає емансипована жінка, котру цікавлять насамперед три речі: де був, з ким, скільки грошенят через це гавкнуло? Сподіваючись, що щирість розцінять як пом'якшувальну обставину, одні кажуть правду, інші — відбріхуються. Але на жінок і те, й друге, як свідчить статистика і багатолітні спостереження, не впливає, бо свої емоційні монологи вони заготували заздалегідь і обов'язково їх виголошують.

Отутечки закопана розгадка питання, яке здавна хвилювало людство: чому в середньому жінка живе довше від чоловіка? Та тому, що їй не доводиться витрачати сіру речовину мозку на вигадування поважних причин затримки після роботи. Ті славні часи, коли жінки вдовольнялися посиланнями на якусь нараду, давно минули. Тепер у наради, кворуми, колоквіуми після робочого дня не вірять навіть молодички, котрі кілька днів замужем. Спеціальними дослідженнями встановлено, що доктор яких-небудь наук витрачає на розробку пояснень дружині більше клітин мозку, ніж на ту чи іншу наукову сенсацію. Якби можна було позбавити чоловіків домашніх допитів, народне господарство від цього лише б виграло, оскільки вони і жили б довше, і продуктивніше працювали б. На жаль, це практично неможливо. Залишається використовувати досвід набутий попередніми поколіннями та окремими сучасниками. Такими, наприклад, як мій сусід Василь Химочка.

Він розробив свою методику повернення додому. Заскочивши з друзями на склянку чаю, він раніше десятої вечора жодного разу не гляне на годинник, як це робить дехто. Близько одинадцятої один з приятелів Химочки на його прохання телефонує йому ж додому і бадьорим від чаю голосом просить покликати до телефону Василя Терентійовича. Почувши у відповідь, що Василя Терентійовича іще й досі десь чорти носять, приятель імітує щире здивування і починає переконувати дружину, начебто був свідком, як шеф умовляв товариша Химочку затриматися для вирішення термінової справи, обіцяючи опісля підкинути додому на службовій машині.

Опівночі він дзвонить удруге, далеко за дванадцяту — втретє. Голосом, що тремтить від хвилювання і неприхованої тривоги, він висловлює припущення: з Василем Терентійовичем щось трапилося.

Дружина після цього, ясно, заснути не може, спочатку ходить нервово по кімнаті, потім починає заламувати руки і, нарешті, гостро картає себе за те, що нерідко була неласкавою з Васенятком. «Тільки б мій соколик повернувся неушкодженим,— шепочуть її уста,— слова докірливого від мене не почує».

У цей момент соколик, себто Василь Терентійович, дзвонить у двері. Зраділа дружина пташкою пурхає йому назустріч і, щаслива, повисає на шиї...

Сусід настільки соковито, образно все це мені розповідав, настільки гаряче запевняв, що більшість жінок у подібних ситуаціях поводить себе саме так, а не інакше, що і я вирішив спробувати цю методу. Не буду деталізувати, скажу тільки: жінка моя, очевидячки, не належить до більшості. Отож, у принципі рекомендуючи вам цей спосіб, одночасно й застерігаю: перш ніж розкривати обійми, придивіться, чи не пурхнула дружина до вас з якимось предметом кухонного вжитку в руці.

Зате я цілком спокійний за другий спосіб, що його практикує інший мій сусід — Петро Гринчик. Щоправда, він вимагає неабиякої мужності і витривалості, зате й дружині Гринчиковій доводиться несолодко. Тепер не Петя швидше старіє, а вона. Бо Петя сам і пере, і їсти варить, і діток доглядає, і всю іншу домашню роботу виконує. Жінка не має до чого причепитися і це, без сумніву, істотно розхитує її здоров'я. Уже й зараз ніхто не дає їй менше літ, ніж є насправді. А ще ж вона може почати десь затримуватися, потім витрачати клітини мозку, які не відновлюються, на вигадування поважних причин. І закінчиться це тим, що Петя виглядатиме поруч з нею хлопчиком, якому ще рано видавати паспорт.

Отож беріть на озброєння останній спосіб. Гарантія — стопроцентна.

Володимир БОНДАРЕНКО.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

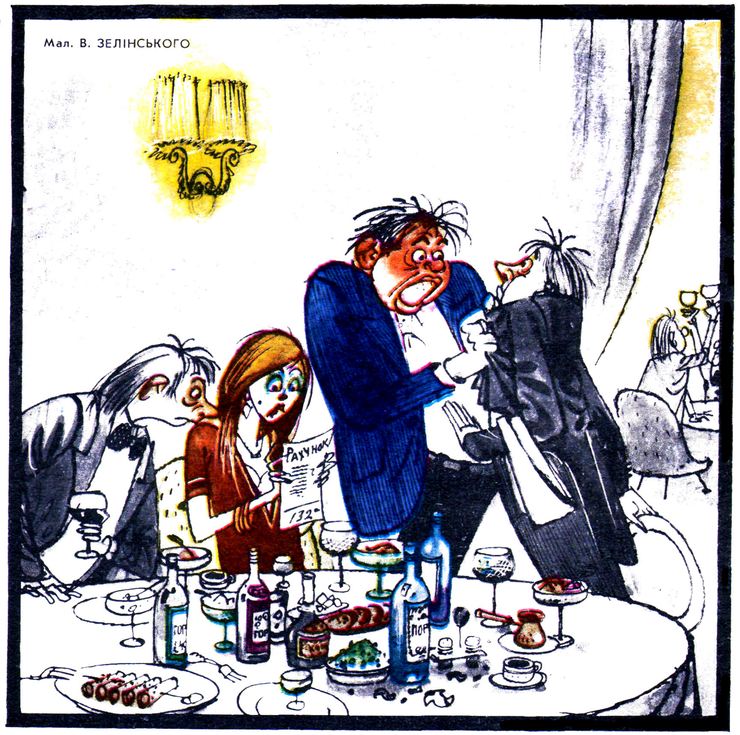

— Ти кого обраховуєш! Кого ти, хамлюго, обраховуєш! Ти не мене, ти батьків моїх обраховуєш!

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *Відігравав на виробництві позитивну роль: служив негативним прикладом.*

● *Скільки найрозумніших думок присвячено дурням!*

● *Там, де одному нема чого робити, двоє шукають третього.*

● *Його так чистили, що змішали з брудом.*

● *Поклавши руку на серце, відчув камінь за пазухою.*

● *Брав із фабрики по нитці, а одержав на всю котушку.*

Олександр СОЛОМЧЕНКО.

Мал. В. ПОЛОВИНКО

— А ці плями ви мені можете вивести!

Сатиричні мініатюри

МАКСИМІВ ПИРІГ

— Ще не згорів пиріг? —
Гука жона Максиму.—
Чи ти як слід стеріг?
Нема на кухні диму?

А чоловік бурчить,
Зітха зніяковіло:
— Уже не пригорить,—
Усе дотла згоріло...

Юрій ШИП.

ЧОМУ НЕ ЛІТАЄ

Хомі у пивничці Олекса співає:
— «Чому я не сокіл?
Чому не літаю?..»
— Т-тому, — озирнувшись, шепоче Хома,—
Що жінки з качалкою поруч нема!

Володимир ЧУБЕНКО.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Федоре, терміново накидай із цих двох кривих гірський пейзаж.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЧОМУ МАРУСЯ ПЛАЧЕ

З хати вибігла Маруся —
Сльози в неї так і ллються.
— Що з тобою? Що з тобою?—
Діти збіглися юрбою.
— Може, ти розбила чашку?
— Чи не хочеш їсти кашку?
— Може, бабця насварила,
Що тарілки не помила?
Засміялася Маруся:
— Ні, ну що ви! То бабуся
Нам сніданок готувала,
Ну, а я їй помагала,—
І за те цибулька зла
До плачу нас довела.

Петро СОРОКА.

ЧУЖИЙ ХВІСТ

КАЗКА

Раз волові трапився заєць.

— Як життя-буття, куцохвостий?

— А так,— набурмосився вухань,— всі, як і ти, куцохвостим обзивають. Куцохвостий! Куцохвостий! — ніхто за нормального звіра не вважає.

Віл винувато стьобнув себе хвостом по стегнах.

— Знав би я,— каже віл,— що цим тебе ображу, зайчику... У мене теж — не з медом. Хто ледачий або до роботи не вдатний, то про нього така мова: «Буде він волам хвости крутити»... Чому саме нам? Дожився наш брат. Отак, дивись, і справді хвоста вузлом закрутять.

— Давай, волику, мінятися,— каже заєць.

— Хвостами? А й справді — давай,— погодився віл.

Так і вчинили.

Подався заєць до лісу. Потягнув-поволік волячий хвіст...

Пасеться віл на лузі. Де й узялися мухи, гедзі. Як насіли на вола — гризуть, шкіру прокусують. Ох, сарана!

Віл затупцяв, розлютився: «Ось я вам укорочу віку! Ось я вам...»

Мотнув хвостом! А куций хвіст вертушечкою крутиться — мух та гедзів лише заохочує, сили їм додає. Кусають вола — годі витримати.

Віл — на землю, став качатися. Та лише мух і гедзів наполохав. Скочив і побіг кудись, аби подалі. Не зчувся, як опинився на тому місці, де зайця стрів. Тепер найди його... Як голка в сіні. Десь-то зараз утішається воловим хвостом!

Здригнулися кущі на узліссі. З лісу заєць вискочив. Схарапуджений, захеканий.

Віл зрадів:

— Як добре, зайчику, що ти знову трапився. Горе мені без хвоста мого: мухи та гедзі загризають.

— Я теж натерпівся,— каже заєць. — Вовкам у лісі враз тобою запахло. Цілою зграєю за мною йшли. А тікати — морока сама. Ну й хвостище в тебе! Тяжкий, довгий. За кущі та за всяку галузку чіпляється. Хай що завгодно кажуть про хвостика мого куценького — давай назад його. А свій забирай. Цілісіньким вертаю.

— Ех, будь що буде,— тішився своїм хвостищем віл. Так ним ляснув себе по стегнах, що з десяток гедзів упало під ноги. Чудовий хвіст!

Олександр КОВАЛЕНКО.

ПРИЗЕР

До фінішу далеко,
А духу вже нема.
Тарасові — нелегко...
Останній він? — Дарма!..
Та раптом, звідкись збоку,
З'явився кіт рудий...
Перебіжить дорогу,
Тоді — чекай біди!..
Котові навперейми
Вперед метнувсь Тарас...
...До фінішу найпершим
Прибіг він перший раз.

Ніна ДЕРГАЧ.

Чарівна палиця (пригода третя)

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

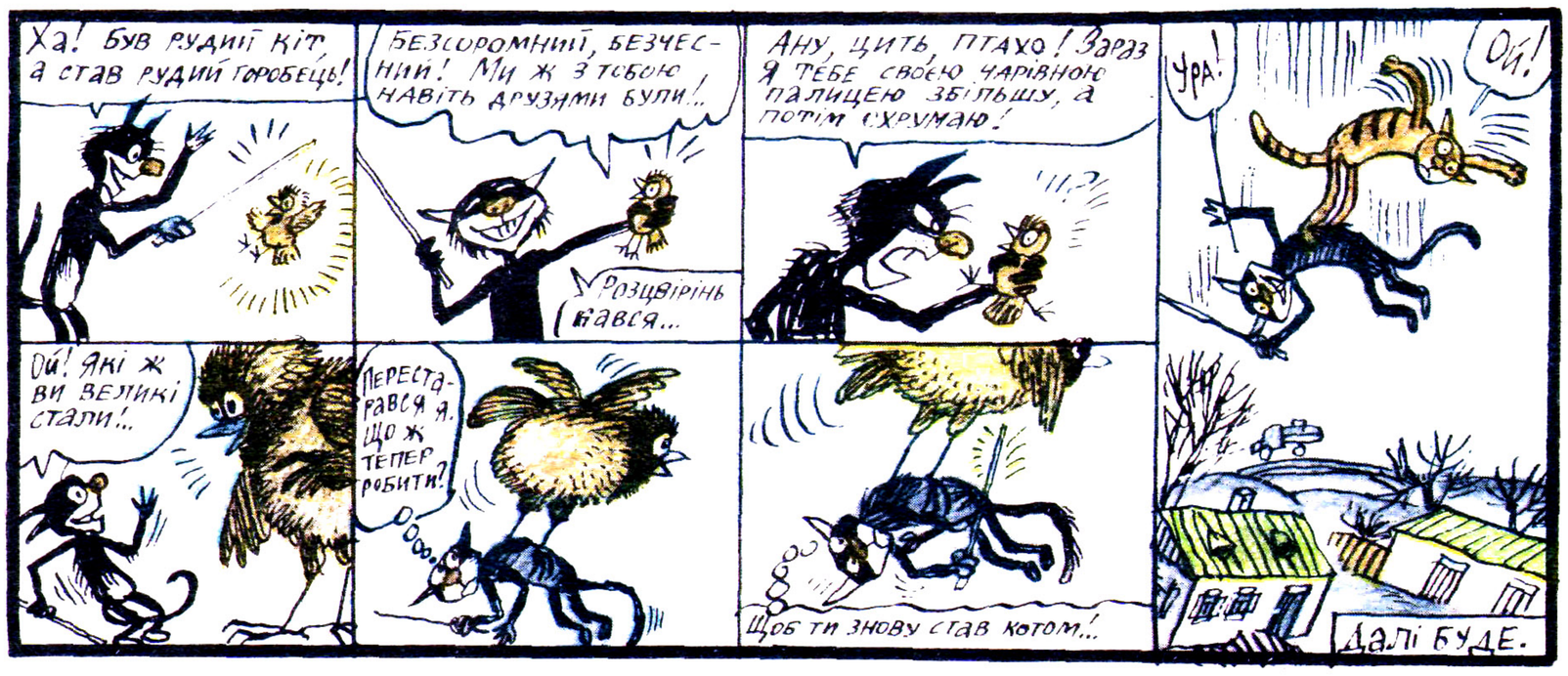

НЕПОРОЗУМІННЯ

УСМІШКА

Йду Хрещатиком. На душі виспівують солов'ї. Адже вчора моя Надійка освідчилася мені в коханні. Я їй — теж. Взагалі, мушу сказати, моя наречена — прекрасна дівчина. До того ж модна і сучасна. Я б навіть сказав: ультрасучасна. Ну, от посудіть самі. Своє гарне довге волосся вона фарбує тільки «Лондораном», туш на вії кладе лише фірми «Диланкон», пудрою користується виключно французькою. А парфуми!.. Немає слів. А як вона вдягається! Лялечка! Джинси на ній виробництва «Вранглер», куртка — японська...

Отож простую я центральною вулицею міста. Нікого і нічого, звісно, не бачу. Та це й не дивно. Адже я — закоханий! Коли це раптом впала мені в очі одна закохана парочка. Ой леле! Моя Надійка, здається, та ще й попід ручку з якимось чорнявим молодиком.

Додаю ходи. А сам тим часом думаю: от і вір тепер після всього цим жінкам. Клялася-божилася, що тільки мене одного кохає. Ну, стривай! Ось я зараз тебе, люба, наздожену. Все, як на духу, викладу. При свідках.

До парочки залишається якихось п'ять метрів. Мої ніздрі лоскоче знайомий запах імпортних парфумів. Перед очима та ж японська куртка. Ні, сумніву бути не може. Це вона — моя Надійка.

Роблю останні кроки. Перетинаю молодятам шлях. Твердим поглядом втуплююся у розгублене дівча. І вуста мої вже мимоволі шепочуть:

— Вибачте, будь ласка, я обізнався. Моя Надійка фарбує вуста тільки помадою № 10, а у вас, я бачу, № 1... Непорозуміння, знаєте... Словом, обізнався...

Вадим МАКАРЧУК.

м. Київ.

Валентина СТЕПАНЕНКО

ЗАСІБ ВІД КОШМАРІВ

Став лікарям він набридати,
Що, бач, кошмарні сняться сни.
Його обстеживши, вони
Дали пораду — менше спати.

РУБАКА

Раз попросила сина мати
Дровець до печі нарубати.
— Люблю я,— син розправив плечі,—
«Рубати» тільки те, що з печі!

Народні усмішки

ПІДВЕЛИ

Прийшовши додому «під мухою», чоловік почав нишпорити по кишенях свого піджака.

— Що ти там шукаєш? — запитала жінка.

— Знову приятелі здачі не поклали. Більше я їх не буду частувати.

Повідомив Я. КИЧУРА.

м. Ровно.

●

ПОРАХУВАВ

П'яний до приятеля:

— Полічи, скільки у мене гуль на голові.

— Одна... три... п'ять!

— Все ясно... До хати лишилося ще десять стовпів.

Повідомив О. ПОЛІЩУК.

с. Березівка
Роздольненського району
Кримської області.

●

ЯКЩО ДОБРЕ ПОШУКАТИ...

Батьки відвезли свою доньку в село до бабусі на виховання. Після цього довго не навідувалися в село. Втомилася мала чекати і каже до бабусі:

— Бабуню, ти запевняєш, що мама з татом знайшли мене в капусті. Якщо це так, то чи не могли б ми з тобою знайти для мене в капусті нових батьків?

Повідомила З. САЛКО.

м. Ужгород.

●

ТАКИЙ ВИГЛЯД

Суддя:

— Скажіть, ви одружений?

Свідок:

— Ні, громадянине суддя. Це в мене тільки вигляд такий.

Повідомила В. БУСИНКІНА.

м. Полтава.

●

ТЕПЕР І ДАВНО

— Що не кажіть, а тепер мужчини набагато вихованіші, ніж колись.

— З чого робите такий висновок?

— А хоча б з того, що років сорок тому я не могла вийти на вулицю, щоб до мене котрийсь не причепився. Тепер жоден навіть не гляне у мій бік...

Повідомив М. УГРИНЧУК.

с. Голосків
Коломийського району
Івано-Франківської області.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

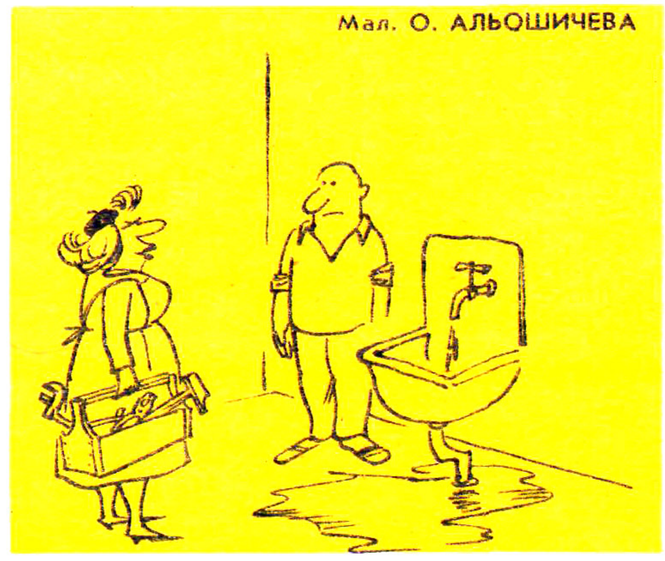

— Я дуже люблю французькі духи.

Мал. В. НАБЕРЕЖНИХ

Без слів.

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

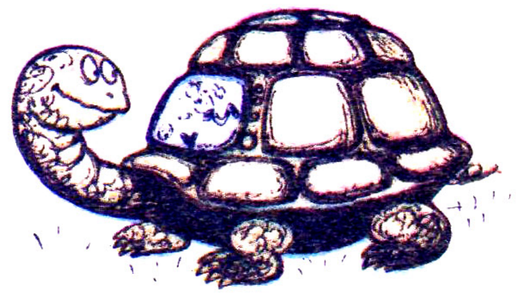

Без слів.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

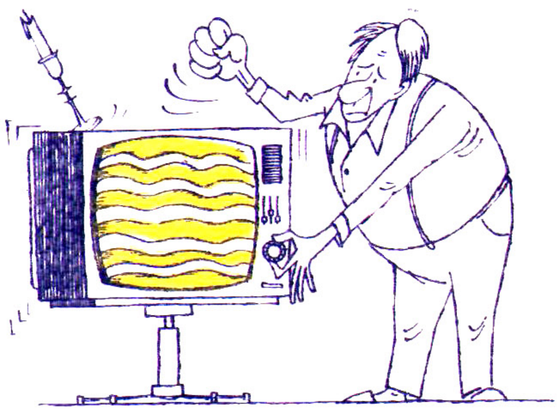

Мал. В. САВІЛОВА (м. Донецьк)

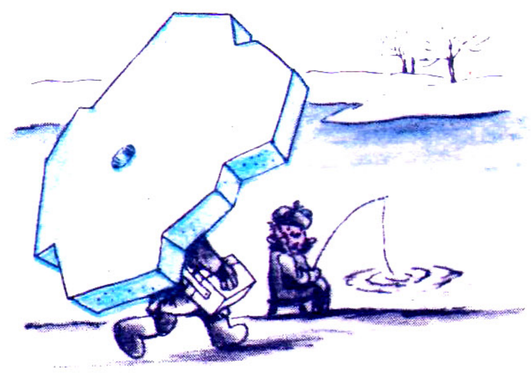

— Невже з пінопласту вирізав!

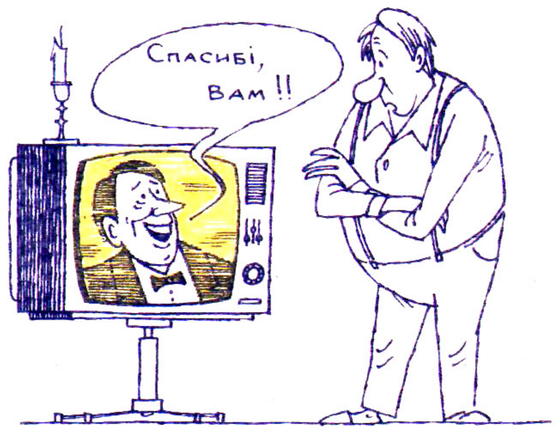

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

Без слів.

Сповідь сучасного комівояжера

Власне, те, що нижче написано,— це розповідь сусіда у вагоні. Моя заслуга (або провина) полягає лише в тому, що я сумлінно записав розказане ним. Свою оповідь, чи радше сповідь, він розпочав так:

У давнину людей, подібних до мене, називали комівояжерами. Ну, аналогія це не зовсім точна, бо комівояжери роз'їжджали й продавали чи рекламували різні товари. А я нічого не продаю. Однак за характером роботи, як і вони, постійно буваю в роз'їздах. Отож часто мушу звертатися в готелі. Уявляєте, що це означає? Ні? Тоді ви щасливчик! Чому, питаєте? Бо тільки-но я приїжджаю в якесь місто, як тут же з'ясовую, що якраз у ці дні саме в цьому місті проходять два республіканські симпозіуми, одна велика міжобласна нарада плюс всесоюзні спортивні змагання. А через це мушу милуватися табличкою «Вільних місць нема». Спочатку вважав, що це має особисте невезіння. Згодом, однак, збагнув: у житті так не буває, щоб одній людині не таланило, як мовиться, всю дорогу. Причина, здогадався, в іншому.

Але це я, так би мовити, принагідно. Взагалі хотів про інше. Яко перманентний відрядженний, я тепер уже не виїжджаю з дому, поки заздалегідь не замовлю готель. А тому прикрі таблички про відсутність місць мене вже нече не обходять. Ви теж так вважаєте? Еге! Помиляєтесь! На практиці ще і як обходять! Ось послухайте.

Приїжджаю якось у місто призначення, поїзд приходить удосвіта. Подумки все собі розпланував: кілька годин ще відпочину, спокійно зберуся — і на дев'яту вже буду в потрібній установі. З таким райдужним настроєм і, відповідно, безпечно-довірливою посмішкою звертаюся до чергового адміністратора. Вона змірює мене зневажливим поглядом і незворушно мовить: «Хіба ж не знаєте, що заселення в готелях починається з дванадцятої години дня?» І вказує на оголошення: «Розрахунковий час — дванадцята година». Я почав, було, тлумачити, що розрахунковий час і час поселення — це різні речі, котрі не мають одне до одного ніякого відношення. Але адміністратор глянула на мене, як аборигенка зухвалого прищельця, котрий прагне встановити свої порядки. І подальші переговори односторонньо припинила. Поселили мене, щоправда, не о дванадцятій, а о дев'ятій годині, коли на роботу прийшов директор, при допомозі якого вдалося з'ясувати, що таку «інструкцію» вигадала сама адміністраторка. Так їй чомусь було зручніше.

І це, повірте, не єдиний випадок, коли принцип «кому зручніше» — гостеві чи готельному працівникові — вирішується на користь останнього. А іноді це навіть не питання зручності, а бажання адміністратора, касира чи просто портьє показати свою зверхність і переконати гостя в його неповноцінності. Інколи подібне прагнення виявляється не лише у власному трактуванні інструкцій, а й у демонстративній байдужості до відвідувача, намаганні якнайшвидше позбутися його першою-ліпшою формальною відповіддю.

Приїжджаю в чудово оздоблений столичний готель, де для мене замовлено місце. Називаю гарненькій адміністраторці прізвище й раптом чую:

«У мене такого замовлення нема». «Не може бути,— кажу,— подивіться, будь ласка, уважніше». Наступною відповіддю мене вже просто не удостоюють. Іду до директора. Він, звичайно, зайнятий. Після півгодинного чекання у приймальні секретар-друкарка цікавиться, з якого, власне, питання я так жагуче прагну погомоніти з її начальником. З'ясувавши, люб'язно пояснює, що мені треба звернутися не до директора, а до старшого адміністратора. Остання відразу порадувала: є таке замовлення, ідіть до чергового адміністратора, нехай подивиться у папку з листами. Тепер та ж сама гарненька адміністраторка підвела голову, знайшла жаданий папір. Однак, оформляючи, почала осудливо повчати мене: «Самі винні. Треба було відразу сказати, що на вас є лист, а ви — «замовлення». Слід уже знати, що буває «замовлення», буває «лист», а буває ще й «броня». А ви самі все заплутали!» У чому тут різниця, я, щиро кажучи, і після її пояснень так і не второпав. І присоромлений, пішов у номер. Бо зрозумів: невігластво, якщо воно виявляється хоч би в незнанні внутрівідомчих готельних жаргонізмів, однаково не робить мені честі.

І ще мене, даруйте, пригнічує, як деколи, можливо, й мимохіть принижують гідність нашої людини.

У іншому столичному готелі черговий адміністратор зустріла мене такою заявою: «Так, замовлення на вас є, але поселити зараз не зможемо, бо до нас раптово прибула неочікувана група іногородніх туристів. Приходьте увечері, можливо, щось для вас знайдемо». Сказала це, щоправда, з певною ніяковістю. Але я був ще більше збентежений, бо ніяк не міг збагнути, чому зачекати до вечора має не той, хто чомусь приїхав неочікувано, а я, котрого тут мали чекати. Ще більшу ніяковість з такого ж приводу я відчув у готелі одного обласного центру. У черзі до адміністратора вишикувалося з двадцять чоловік, у всіх місця наперед заброньовані. Раптом адміністратор оголосила: «Туристи є? Підходьте сюди!» З кінця черги вийшло двоє бородатих молодиків із спортивними сумками, їх оформили поза чергою. Знаєте, я придивлявся до них, бачив у їхніх очах зрозуміле задоволення (усім приємно поза чергою). Хотів побачити ще бодай найменшу вдячність до старших за віком, що стояли в черзі. Але такої не помітив. Скорше була зневага. Мимохіть подумалося, що гостинність — це чудова річ, коли вона не переходить у горезвісну зневагу до інших, котра ніколи нікого не прикрашає... Можливо, я дещо згустив фарби. Та в будь-якому випадкові слід, мабуть, так організувати справу, щоб ніхто не був ображеним і ніхто не почував себе якимсь неповноцінним.

Розумію, що наведені факти викликані переважно тим, що хоч нові готелі у нас зводять безперервно, але, вочевидь, кількість командированих зростає значно швидше за готельні новобудови. І добре було б, якби готельні тресті або спеціальні бюро взяли на облік місцевих жителів, котрі можуть і бажають здавати вільні упорядковані кімнати для приїжджих, як це робиться, скажімо, у курортних містах.

Однак за будь-яких умов готельні працівники не повинні використовувати дефіцит місць для власного самоствердження, ставлячись до відвідувачів, як до надокучливих мух, від яких слід лише відмахуватися.

Закінчуючи розповідь, мій супутник зауважив:

— От ви, журналіст, якщо згодні зі мною, то, може б, написали про це.

Я був згоден і сказав, що постараюсь, запропонував навіть взяти його у співавтори. Однак він злякано замахав руками:

— Ні в якому разі! Бо тоді вже точно у кожному місті, куди я потраплятиму, відразу виявиться п'ять симпозіумів, три наради і кілька спортивних змагань. Для мене місця не знайдеться.

З цієї ж причини він просив не називати конкретних дат і місць, де з ним траплялися згадані прикрощі. Боявся, що пильні комунальники піднімуть архіви й зуміють ідентифікувати його особу. Я пообіцяв. Та при цьому мав ще й потаємну думку. Якщо, вирішив собі, раптом знайдеться якийсь готель, де н і к о л и не траплялося нічого подібного, то його директор, безсумнівно, одразу повідомить про це. А я тоді при нагоді поражу своєму співрозмовникові: нехай завжди їде у відрядження тільки туди. Матиме святий спокій.

О. КРУКОВЕЦЬ.

І сміх, і сміх

ЖИТТЯ ВИМАГАЄ...

Власник одного бару в англійському містечку Уокінгем, дбаючи про клієнтуру, завжди виручав своїх постійних відвідувачів від загрози неприємних розмов із власними дружинами — брехав їм по телефону те, що веліли ті клієнти. Та недавно він оголосив, що у теперішні важкі часи вважає недоцільним брехати безкоштовно. І установив такі розцінки: за відповідь «Його тут немає» — 50 пенсів, за відповідь «Він тільки-но пішов звідси» — 60 пенсів, а за «Сьогодні його тут не було» — 75 пенсів.

КРАЩЕ ПІЗНО, НІЖ НІКОЛИ

Понад 60 років тому 34-річний Чарлз Дергу зі штату Массачусетс (США) вперше освідчився у коханні 30-річній Маріон Кантер. Потім він іще не раз і не два робив шлюбні пропозиції своїй обраниці, але його невблаганна дама серця не погоджувалася. Лише недавно 91-річна Маріон дала свою згоду на шлюб із 95-річним Чарлзом. Під час шлюбної церемонії щаслива наречена сказала кореспондентові місцевої газети: «Я не знаю, як йому вдалося так довго чекати, поки я порозумнішала».

●

ЩО ТАК, ТО ТАКИ ТАК

* * *

Неймовірно, немислимо, але це так! Звільнення жінок у Америці дає «задній хід». І не тільки через безробіття, коли важче знайти місце. Контрнаступ ведеться на законодавчому фронті, при підтримці і навіть за вказівкою президента Рейгана.

Хай пробачать на слові діячі кіно й літератури, які зробили популярним образ мужньої жінки-піонера чи фатальної жінки, що обвиває мужчин,— більшість американок приречені на роль статисток, і їм дістаються тільки крихти зі стола суспільства. Доказом цього є різниця в заробітній платі. Там, де американець заробляє 1 долар, американка змушена задовольнятися 59 центами.

Той факт, що Рейган включив у склад Верховного суду жінку, нічого не змінює. Навпаки, це — алібі, яке дає можливість іще неухильніше дотримуватися правила.

«Монд діманш», Париж.

* * *

Бідність — давня соціальна проблема, яка б'є по жінках Америки з особливою силою. Сім'ї, очолювані жінками, становлять непропорційно велику групу осіб, що живуть у злиднях.

Елі ГІНЗБЕРГ, економіст Колумбійського університету.

* * *

Тепер у США більшість жінок одержують за однакову працю менше од чоловіків, багато з них живуть нижче рівня бідності. І хоча в законодавчих зборах штатів, у палаті представників і сенаті конгресу США сьогодні більше жінок, ніж будь-коли за історію Америки, ані вони, ані їх колеги-чоловіки не в силі забезпечити американок тим, що здається таким простим,— конституційною гарантією рівних прав перед законом.

«Тайм», Нью-Йорк.

Вісті з того світу

Мал. К. ЗАРУБИ

Божевільне марення.

Мал. М. ЛИТВИНА (м. Харків)

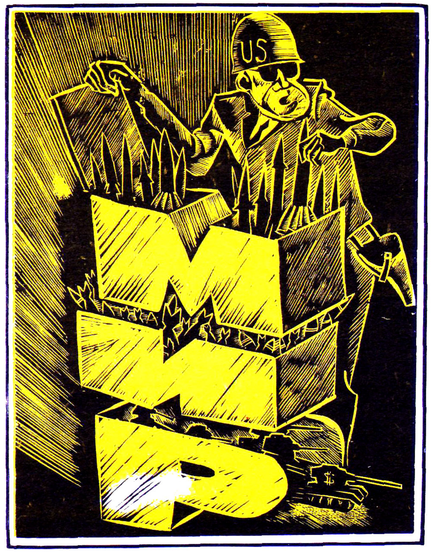

— Я теж за мир, тільки із своїм, американським змістом.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

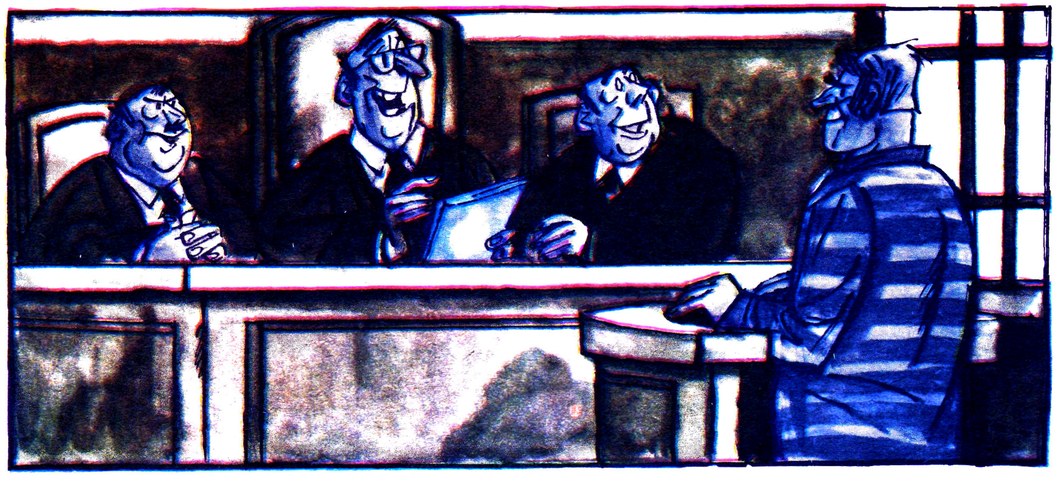

— За вбивства і грабежі або позбавимо тебе свободи, або підеш захищати свободу в Сальвадорі.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Колобок, колобок, я тебе з'їм!

Не співає

УСМІШКА

Дружина скаржиться своєму другому чоловікові:
— Я уже з тобою, Сєво, забула як і співати. А як жила з Петром, то навіть коли підлогу мила — й тоді співала...
— Все правильно! — скривився чоловік. — Як же*ти будеш тепер співати, коли завжди підлогу мию я?..

Степан ГРИЦЕНКО.

Мал. А. АНДРЕЄВА (м. Херсон)

— А це в мене на всякий пожежний випадок.

Страшне перо не в гуску...

«Молочний битон, який знаходився на пасіці і його вкрали, то його слід списати разом із пасічником в присутності членів ревізійної комісії».

(З рішення правління).

Надіслала Г. ОЗДОБА.

«Сценарій проведення в колгоспі новорічного свята.

1. Місце проведення: біля клубу села встановлюється трибуна, озвучення (мікрофон, динамік), духовий оркестр, механізатори, члени правління, гості».

Надіслав В. ПІСКОВИЙ.

«Іван Григорович перевиконує все, що йому дають...»

(З характеристики).

Надіслав С. БОНДАРЕНКО.

«...Зібралися для того, щоб ділитися успіхами досягнутого і викривати недоліки проробленої роботи».

(З листа до редакції).

Надіслав Б. ВОВК.

«ОБ'ЯВА

В неділю, в 11-00 годин, відбудуться змагання з настольного тенісу.

Прохання всіх прийняти участь. Призові місця будуть нагороджені».

Надіслав В. КРИВКО.

Бабрики Пегаса

«— Принеси води, Семене!..
— Що за звєрський тон до мене?
— Та й дивись футбол із Львова.
— Це, серденько, інша мова».

В. Б-ик з Вінниччини.

— Творів «звєрською» мовою не розглядаємо.

«Вазон до Горщика, в якому ріс,
Частенько ображався аж до сліз:
— Ну хто ти є? Приший кобилі хвіст,
Сухар. Ти лише стримуїш мій ріст».

О. К-лик з Житомирщини.

— Радимо пересадити той вазон у озон, а замість вазона посадити у горщик газон і пришити до нього кобилячий хвіст. Вийде вельми високохудожньо!

«Біля шинку теплим літом
зустрів Іван Женю,
частував того привітом,
щиро тиснув жменю.
Був зухвалий та сердешний,
Мов студентом в школі,
Почав скаржитись доречно
Про внутрішні болі».

О. Г-ець із Харкова.

— Якщо він скаржився віршами, то ми Жені не заздримо!

«Громадськість дитясел, садочків та шкіл!
Заб'єм на пияцтві осиковий кіл!»

О. В-нін з Мелітополя.

— Правильно! І насамперед давайте позакриваємо в дитяслах, садочках та школах горілчані магазини!

«Ти скажи мені, татусю, чи любиш скотину?
— Да, люблю. — Обрадував
ветфельшар кмітливу дитину».

О. М-ко з Київщини.

— Ми теж, повірте, зраділи, як діти. Проте далі читати не наважились, щоб остаточно не впасти в дитинство.

Законсервований газ

Розповідають, одна вередлива красуня довго водила за ніс настирливого залицяльника. Спершу дошкуляла претендентові на руку і серце тим, що в нього немає фірмових джинсів. Дістав. Потім натякнула на відсутність власної машини. Купив. Подібним чином до чарівних ніжок було кинуто кооперативну квартиру, дачу і навіть дипломованого пуделя. Вичерпавши матеріальні аргументи, красуня врешті-решт сказала просто, але переконливо: «Не хочу я за тебе заміж, і все».

Ну, для залицяльника ситуація хоч і кепська, але не безнадійна: дістав гарбуза від однієї,— напевно, втішиться з іншою. Чого не скажеш про мешканців восьмиквартирного будинку в селі Стецьківці Сумського району, котрі третій рік марно добиваються взаємності від обласного об'єднання садівничих радгоспів. І хочуть трудівники радгоспу імені Горького, підпорядкованого об'єднанню, не так і багато: підключити газ до їхніх квартир.

Яка ж гребля не пускає горючу ріку до групової газобалонної установки, змонтованої одразу після закінчення будівництва? Спочатку з об'єднання кивали на недогляд будівельників пересувної механізованої колони № 81: надто близько до газорозподільчої шафи провели електролінію високої напруги. Далі кудись поділася технічна документація. Тепер, коли всі перешкоди усунуто, зізнаються, поклавши руку на серце: «Ніколи нам займатись вашими кухонними справами, є важливіші».

Майже рік не можуть варити суп законним чином (як саме варять — про те мова далі) вчителі-новосели такого ж будинку у Великій Чернеччині. Здавши його в експлуатацію, будівельники міжгосподарської пересувної механізованої колони № 6 умили руки. І тепер не квапляться засукати рукави, щоб усунути численні недоробки, зокрема, по газовому господарству. Виконком Великочернеччинської сільради неодноразово звертався по допомогу до свого районного керівництва, але всі ці листи безслідно зникли під товстим райвиконкомівським сукном.

А ось багатоквартирні будинки у Верхній Сироватці і Хотіні, що належать відповідно тресту «Сумиводбуд» і райсільгосптехніці, взагалі не мають групових газобалонних установок. Втім, блакитний вогник у їхніх помешканнях палахкотить, але, так би мовити, підпільно. Пожильці встановили індивідуальні газові балони, що для двоповерхових будівель правилами техніки безпеки категорично заборонено. Гадаємо, кмітливий читач уже збагнув, що так само виходять зі скрутного становища і згадані вище новосели. Хоча офіційно їх газом ніхто не забезпечує...

Коли в обласній газотехнічній інспекції нарікають, що така самодіяльність дорого обходиться, йдеться не лише про недіючі групові газобалонні установки, на які витрачено тисячі карбованців громадських коштів. Йдеться також і про елементарну техніку безпеки, відсутність якої загрожує ще більш прикрими наслідками. Де забувають про неї — там забувають про людей. І, поки грім не гримнув, не зайве було б нагадати про це деяким відповідальним товаришам, котрі затьмарюють людям радість новосілля.

Г. ЄЛИШЕВИЧ.

Сумська область.

šluota

Мал. Арвідаса Пакальніса

Без слів.

У мене сьогодні гостює мій литовський побратим журнал «Шлуота» («Мітла»).

Мал. Фридрикаса Самукаса

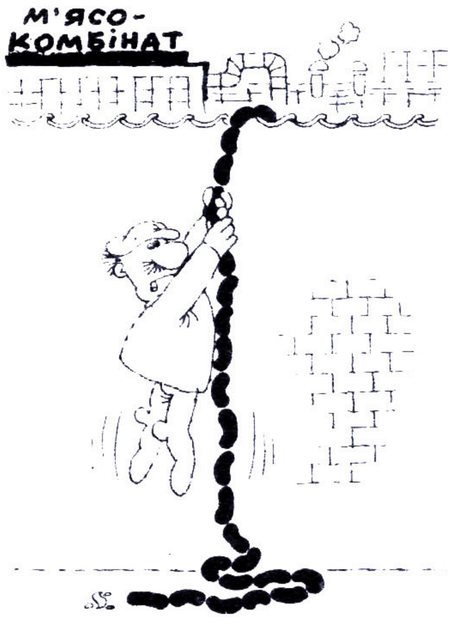

Пристосувався.

Мал. С. Кельмутіса

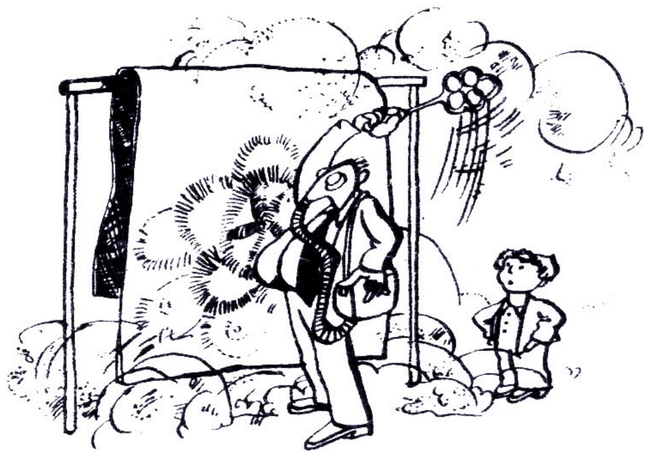

Без слів.

Мал. В. Кальнітіса

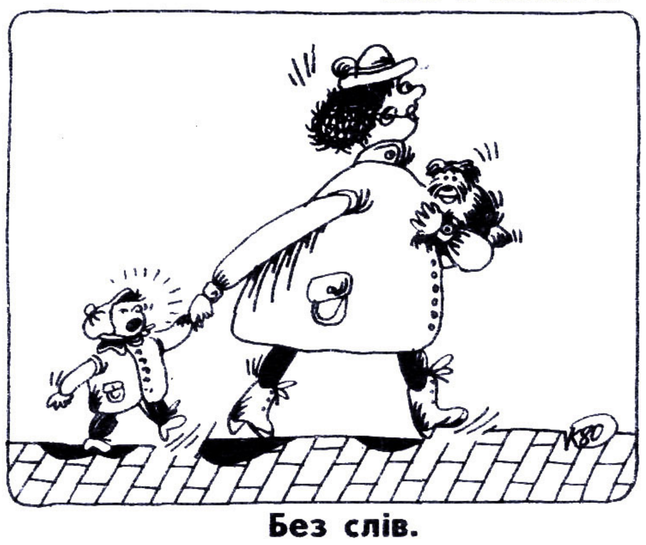

Без слів.

Мал. Г. Вейгаускаса

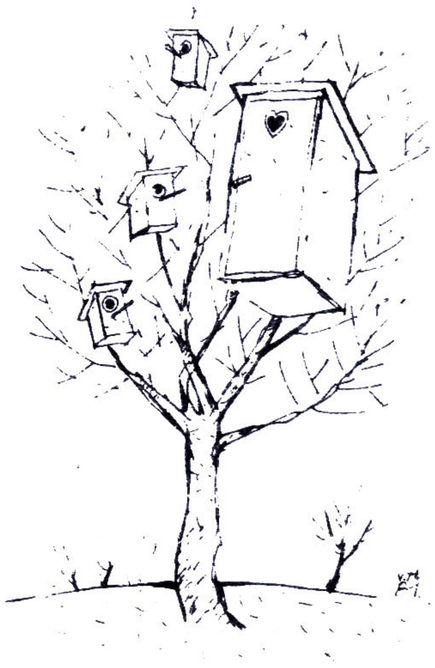

Без слів.

Мал. Ю. Грюшиса

— Алло, сантехніка?..

Мал. В. Сухоцкіса

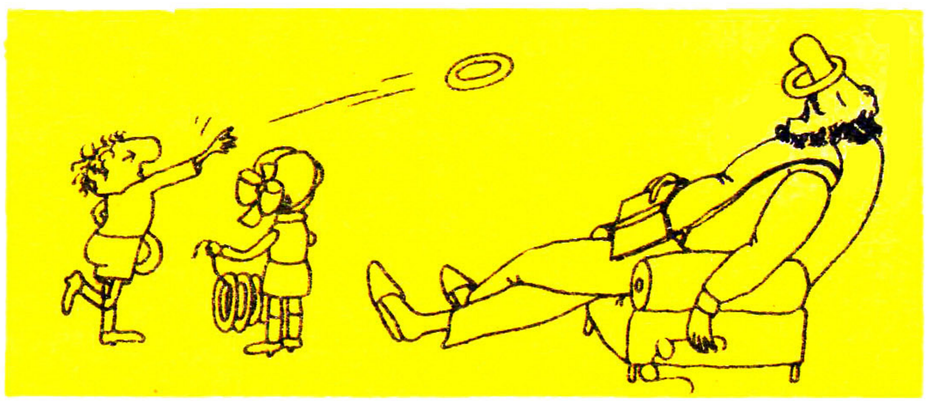

Без слів.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ Дорогою, що від села Олександрове до райцентру Зарічне, ось уже кілька років ні пройти, ні проїхати. Мешканці села неодноразово скаржились районним керівникам, а у відповідь одержували лише обіцянки-цяцянки. Про це писалося у замітці «Безнадійні скептики» (№ 18 журналу за 1983 рік).

Після виступу Перця заступник голови виконкому Ровенської облради М. Є. Кисіль повідомив, що ремонтні роботи згаданої дороги повністю закінчено. Налагоджено і регулярний рух автобуса до райцентру.

◆ «Клуб нецікавих зустрічей» — так називалася замітка, вміщена у «Перці» № 20 за минулий рік. А йшлося у ній про те, що в селі Верхівні (Житомирщина) Ружинський міжколгоспбуд ще у 1977 році розпочав будувати клуб, та згодом роботи припинив. І стоїть цей клуб недобудований.

Як повідомив секретар Ружинського райкому Компартії України М. Чигир, виступ Перця було розглянуто в райкомі і критику визнано справедливою. Начальникові міжколгоспбуду Кучеренку Л. Г. вказано на незадовільне ведення будівництва клубу і зобов'язано його завершити. Нині скомплектовано будівельну бригаду і роботи відновлено.

◆ У тому ж номері журналу в замітці «Без зайвого клопоту» повідомлялося про те, що на території підприємства «Волиньторресурси» просто неба лежать величезні купи вторинної сировини, яка з часом перетворюється на мотлох, непридатний для переробки.

Голова Луцького міського комітету народного контролю М. Ф. Матисюк повідомив редакції, що при перевірці факти, вказані у замітці, повністю підтвердились. Керівництво «Волиньторресурсів» вжило необхідних заходів для ліквідації вказаних недоліків. Нині організовано своєчасну відправку сировини для переробки. А протягом 1984 року планується будівництво нової бази цього підприємства.

◆ Мешканці села Іваники (Львівська область) написали редакції листа про те, що у них уже місяць немає електрики.

Голова Яворівського райвиконкому М. П. Крюков повідомив редакції, що таке становище склалося через те, що бурею було пошкоджено електромережу та електротрансформатор. Тепер, після ремонтних робіт, село безперебійно одержує електроенергію.

◆ В одному з листів до Перця жителі селища Маломиколаївки просили відновити рух автобуса, який раніше курсував до райцентру Антрацит.

Як повідомив редакції заступник начальника Ворошиловградського обласного управління пасажирського автотранспорту І. Д. Черник, прохання жителів задоволено: автобус за маршрутом Маломиколаївка — Антрацит курсує регулярно.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-89-12, 441-82-14, 441-89-17.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 5 (1167)
(на украинском языке).
Издательство «Радянська Україна».

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 01.02.84. Підписано до друку 21.02.84. БФ 09733. Формат видання 70×108/8.
Офсетний друк. Умовн., друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2.315.500. Зам. 0598.

© Журнал «Перець» 1984 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

perec-ua.
perec-ua.
Відсканував Олександр Яновський,
опрацював Олег Леськів для спільноти:
http://perec-ua.livejornal.com
perec-ua.
perec-ua.